

Simon Attila

**Elmondom-e ezt
vagy álmodom?**

Műfaj: Vers
Megjelent: 1994-12-20
ISBN: 973-96583-6-9
Forma: 130x195
Terjedelem: 114 oldal
Sorozat: Készülődés
Szerkesztő: Kozma Mária
Kivitelezés: Fűzött
Kiadó: Pallas-Akadémia, Csíkszereda

TARTALOM

Simon Attila, az őszinte szerepjátszó

ÉRTELMEZÉSEK

Tudnod kell rólam
Pasztell
Önarckép
Biliárd
Készülődés
Fogantatás
Küldetés
Kamasz-messiás
Homokóra
Becézgető kórterem
Utolsó állomása...
Átváltozás
Morbid mese
Kényszerlakhely
J.A.J.
Mellen verdes
Ki az?
Értelmezések

A KÖLTŐ ÉVSZAKJAI

A költő évszakjai
Mikor a kéz
Ősz
Októberben
Ágrólszakadt létedet...
Velem ébredj!
Tél-rajz
Ficam
Vers
A 16. úr
In memoriam Zolika
S.A.-nak Villon emlékére maga dicsősé-
gére és lelke üdvösségére írt balladája
Nyelvtan
Szóról szóra
Szó szerelme
Versvírus
Rajz
A 44. úr
Az éjszaka tükrei
Felkérés toleranciára
Múlj el!

Igézet
Megközelítés
Narkó
Melengető

NEVED VAN VELEM

Olyan játékot
Üvegóceán...
Prés
Jégvirággal tévesztem össze
Átlényegülés
Olyan
Viszonyítsd magad
Üzenet
Érted
Hallgatva nézlek
Akár egy akna
Jóvátehetetlen
Végérvényesen
Ketrec
Rács
Úgy hagysz
Jelenvalóságodról
Halotthalvány
Találkozásaink
Szerenád
Ütésed nyögöm
Aktus
Majom-vers
Vállalás
Hogy legalább
Ennyire
Ha rámszögezed
Öledből ágyat
Víz-tűz
Röhögjünk-vers
Én medinám
Csak felejtsd el
(V)iszony
Abortusz-vers
Amikor az erdőn átmegy a kedves
Zöldalak
Ölelésben
Oly szél sodort
Neved van velem

Simon Attila, az őszinte szerepjátszó

Egy vásott és hetyke kamasz birkózik a lét nagy gondolataival, saját felnőtté válásával és önmaga titkolni vágyott lírai alkatával. Nem kedveli a nagy gondolatokat, melyekkel tele van a világ és olykor a saját feje is, ezért aztán nem kedveli túlságosan önmagát sem, csak éppen elfogadja, hol igazi muszájból, hol csak vállvonogatós próbából, játékból.

Minduntalan szerepet játszik és ez könnyen ellentmondásba keveri, mert olyannyira azonosul velük, hogy mire lenni-vagy nem-lenni monológjait befejezi, az éppen felvett maszk lekaphatatlanul a saját arcává válik és az olvasó beleborzong az előbb még színpadis gesztusoknak vélt emberi-költői őszinteségbe.

A költő szavakká, jelképekké változtatja a világot, így teszi személyes ismerőseivé válságos korunk elviselhetetlenül embertelen vasálarcait. Nem kevés bátorság kell az örökös kitárulkozáshoz, az állandó szerepcseréhez: ő éppúgy a megjátszottan nyegle, valójában szomorú kamasz-messiás, mint a gyöngéd szerelmes, de ő a szerelmesét tettelegességgig gyötrő, kegyetlen, ittas, kábítószeres pszichopata, az AIDS-es szerető is, ő az abortusszal megsemmisített magzati élet, és ő a töprengő, koraérett gyermek, és ő a csecsemőártatlansággal álmodozó felnőtt is...

Olyannyira szeretné átélni a lét teljességét, hogy nem riasztják annak undorító mozzanatait sem, belső lényegükben - végső soron - ugyanazt a lüktető életet fedezi fel, mint a szépség szívverésében.

Költői idealizmusa talán abból a hitből származik, hogy ha az embernek sikerül kimondania és megfogalmaznia a Rútát, akkor („kicsi, bűdös lélekkel” is, az élet-halál „nyáltrapézán” röpülve) tulajdonképpen sikerül azt megszelídíteni és megesztétizált befogadásával - ha széppé nem is -, de legalább elviselhetővé tenni. Enne a hitnek köszönhető (csak találgatni lehet!) az is, hogy szerepeit mindig mélységes odaadással játssza, és így sohasem válik sem ripaccsá, sem pedig érzélgőssé. A költői képek frissessége éles pillanatfelvételnéppé őrző a múltó élmények, látványok egyszerűségét. A meghökkentő eszmetársításokból, bizarr szójátékokból pedig már határozottan kihallatszik a költői egyéniség hangja... az a szavakon, bizonyos értelemben vett versen túli képzeletvilág, amely végső soron minden igazi művészet alapja és építőanyaga; az a valóság feletti/melletti ugródeszka, amely mindig is ott remeg bizonytalan keskenységével a lába alatt annak, aki, kényes biztonsággal egyensúlyozva rajta, készülődik újabb és újabb röplésekhez.

*

Simon Attila 1972. augusztus 6-án született Csíkmindszenten. 1990-ben érettségizett Csíkszeredán a Gépipari Szakközépiskolában. Két évig helyettes tanárként tanított Csíkszentmártonban, illetve Csíkkarcfalván. Elvégzett egy évet a Hyperion magánegyetem román-német nyelv és irodalom szakán. Újságíró szeretne lenni. Versei a Hídfő, Messzelátó, Ifi Fórum és Helikon hasábjain jelentek meg.

*

A csíkszeredai Pallas-Akadémia Könyvkiadó Simon Attila, e kimagasló, induló tehetség verseskötetével indítja elsőkönyveseknek szánt Készülődés című sorozatát.

Kozma Mária

ÉRTELMEZÉSEK

Tudnod kell rólam

Őrjáratozik a szívemben fölemelt csápokkal
egy bogár,
de ezt nem kell tudnod.

Amit mondani akarok, ahhoz nem tartozik hozzá,
de én kétszeresen születtem meg.

Az egyik az anyám-szülte születésem,
a másik pedig az,
mikor a félelem és a kíváncsiság által
teherbe ejtett szavak löktek a világra.

Ez a második születés
előreláthatatlan ideig tart.
Mindaddig, míg...
a tárgyak - mint szeretkezők -
fölemelkednek és lihegni kezdenek,
az élőlények pedig
imádkoznak értem.

De azt akarom mondani, mert téged megkedveltelek:
ahhoz legyen füled,
amit sohasem mondok ki.

Pasztell

Te mit sem sejtve... ..

Én jégutcán bolyongok, pitvarom-kamráam huzatos,
valami átjár, mint gyümölcsöt a féreg.
Hónom alatt hó buggyan, ajkamon holdkaréj,
lábam tétován botlik, két szemem arcomba izzadt,
hervadt markomban vonagló virág a zsilett.

Önarckép

Olyan vagyok,
akár a piramisok oldalára karcolt ákombákomok,
vagy friss agyagtáblákon párzó
szarvasbogarak láblenyomata.

Biliárd

Az érzékelhetőség határán túl
velőig csiszolt csontgolyó vagyok,
egy felelőtlen pillantás könyörtelen alkotása:
kifosztott és lecsupaszított kreatúra,
tökéletes és szálnalmas játék
egy véghetetlen kopár biliárdasztalon.

Készülődés

Készülődik egy röpüléshez
a rikitósárga, bűdös madár,
bendőjében a tél virága
s rothadt kalászbán a hajdani nyár,
készülődik egy röpüléshez,
várja a hajnalt, hadd jönné már,
várja a hajnalt - miféle fény ez?
Megáll a szívem. Röpj, madár!

Fogantatás

Meglincselhetnek holdsugárral.
Röpíthetnek. Guríthatnak.
Begyömöszölhetnek oda, ahol már
öröktől fogva ott vagyok.
Bakóütés mindama gesztus,
amivel berendezik a mozdulatlanságot,
de fejem csak arra kapom föl, csak arra,
ha sárgájából kikelni készül egy álom.
Aminek aztán szépen szárnya alá nyúlok,
kiemelem a fényre, magam elé tartom,
s már bizton tudhatom, hogy
semmi sem annyira fájdalmas ahhoz képest,
amit egy gondolat születése jelent.

Küldetés

Előtépett a sárga melegéből.
Majd vér-vésővel véssett.
Majd maga elé emelt s
Júdás-csókjával sikálta az ajkamat,
a tekintetemet és a végtagjaimat:
menj, fiam, mondta, vakon bolyongj a szivárványban,
míg meg nem leled fénytiszta arcodat.

Kamasz-messiás

lerázva szárnyairól a sarat
konyakot kért majd kiköpött
odafönn sem csupa
gyöngy az élet mondta
ha apámék összevesznek
én mindig megszököm

Homokóra

Üvegszobában a homoklány
járkál mindörökre.
Homokhaját szél sem legyinti,
hoggy surrogná, zörögne.

Tudod-e te homokleány,
hoggy lépteiddel életem pörög le?

Becézgető kórterem

egy kórterem lett házam
igen
itt szerethetem magam
ágyacskám körbejárom
ágyam
s környéke ha van
azt hiszem itt vagyok
benne
azt hiszem ez az Öntudat:
ágyacskám körül
már ketrec nélkül
álmodgatom a patkányokat
ágyamban ülök azt hiszem
s már értem
miért e motyogás
ágyam körül
lám ott hever
a kísérletben szétszedett
világ a vissza-nem játszható
játék iszonya
itt ágyamban-agyamban
próbálom álmodni magam
szeretni csak hozzám úzve-
szorítva
önmagam fiúja
ó Jahve-Krisztusom
egy buzi-vallás
egy ketrec-politika
... hazám egy kórterem

Utolsó állomása...

ez az utolsó állomása egy
el sem induló gyorsnak
kiugorhatsz a semmiből
így még ma véget ér a holnap
narkó-antibébi-álom-tablettákban
szedsz bátorságot a félelemhez
révület ez mely
elvezet és mindig csak oda
s ez nem az utolsó kakofónia
eddig ki kellett gondolnod: te vagy
egy szimfónia nyitánya
és keresed a hiányzó
hiányzó záróakkordot
és talán sínekből kovácsolt
hangjegyek kellenének
avagy szappan egy dallam-hurokhoz
mégis egy fél hangjegy - a fecskendőből -
elegendő hogy megtaláljad:
te vagy az első villanyoszlop
amelyre fölfut - utolsó állomásként -
s még ma véget ér a holnap

Átváltozás

Iszonyúfehér majd trapézszerű.
Föl sem foghattad először,
mégis alapvetően és hétszeresen érezhetted.
Most már
belerúghatóan és leköphetően egyszerű
közelsége
olyasféle feladványokat és képleteket állít
köréd és ellened, hogy röpdülni kezd
és pörögni, és kitartóan suhan
virágzó tengelyében
egy senki által még meg nem szerkesztett
mérhetetlen mértantalan.

Morbid mese

a krematóriumban csipkézve Rózsika
mered a rémhideg falakra
fejében bársony-bogarak
fejében bíbor-bogarak
elalvón tántorognak

kimondhatatlan csendjében az álom-ingaóra
alá és le le és alá
zuhog a hűs falakra
akár ha szárnya lenne már
akár ha árnya lenne már
füstlábú gondolatnak
a krematóriumban köfehér Rózsika
kőcsipkés-poros az arca
kőkemény melléért talán
álomherceg remegve nyúlna
óriás-puha lepke jó
s szárnyain elrabolja

Kényszerlakhely

egy patkány kényszerlakhelye szívem
magam meg lázálom és ébrenlét között
valami távoli ismerős pislogással
hányódom és ráébredek: ez is egy
létmélynyi cellányi álom
s ólomszürkén és falhozverten
akár az idő homoklábon
magányom változatait vinnyogva körbejárom

J.A.J.

fönn tántorog a nyál-trapézon
térre nyílt szememben
szédül az álló égbolt
fönn mosolyog a nyál-trapézon
spanyol kérdőjel magyar kiáltás
nem történhet már semmi innen
inga-lénye halkán kibillen
gerincvelő agyvelő istenem
gurulni kezd egy sápadt idegen
az idomtalan sívító szecskavágóban

Mellen verdes

mellen verdes
hamu szárnya
befog a föld
fecskenyálba
kakukk az éjben
kifeszített álma
mintha várna
mintha válna
holdról-ugató
nefeledd-kutyára

föld alól víz alól
- bürütyölve szállna? -
hallszik a költő
nyafogó-nyitánya
hamu a könnye
szárny a szárnya

Ki az?

Feketedem. Folyton ki mormol
imát ellenem a Holdhoz?
Mennyemtől el ki oldoz?

Ki az, aki a fénytől kicsontoz
s életemet, ha kévében állott,
széjjelszórja? Ki az álnok,
aki odavet koncként a világnak,
mikor az ajkamon üszök-
ké fogytak a tüzek s a hiányok?

S ki az, akit így is, feketén is, imádok?

Értelmezések

1. Mi atyánk

a szíjat néztem atyám kezében a szíjat nagy kérges
tenyered kezéd nehéz hátát csont-öklödet néztem én
atyám én kérdezni szeretnék szájam bár dadogásra áll
atyám miért jöttem ennyire ing nélkül világra
vagy miért hajlik le augusztusban a kalász
tudja-e az ököl hogy miért épp görcsbe rándul
kockás abrosz az asztalon rajta kenyér még szeletlen
befordult szentkép a falon fölborult konyakos üveg
belőle még folydogál csöppen
szoba sarkában bölcső csecsemő

2. Ki vagy

görcsösen mozdul a kezéd szederjes kék csík a
háton létezel élsz rájöttél: vagy
ki vagy
mezítláb hajnalban elindulsz keresed hogy ne nagyon
szúrjon a kavics a kő de mégiscsak mezítláb válladra
vetve cipőd rád néznek visszanézel ez van mi van
hát ez is vagyok
nem kérdezed nem mersz játszani a gondolattal szivarra
gyújtasz kő vagy madár útszélről szakasztott dallam
vagyok

3. A mennyekben

nagyapám hóvirágot szedeget gondolom kék ibolyát
szagolgat tudom villamoson nem jár két ökre közé
sem csap meg magától a szekér

vajon a rákok föltámadnak-e

ráadásul bort sem adnak szürke bajusza le kell hogy
lógjon tudom nem szereti a komolytalanságot más
ruhákat sem szokott fölvenni mint amilyen az övé
más vigyorokat sem

nem

ahol a kincséd ott a szíved is
s apró harmatok potyognak a földre

4. Szenteltessék meg

harmaton nőtt éneket hozok az ég aljáról szedtem
hangjait piros sárga és kék

nem járok én fekete gúnyában nem járok én lehajtott fővel
olyan vagyok én mint a tulipán kék iringó bűgő
kankalin

templomom ablaka én vagyok gyertya lángja benne
magam vagyok a templom is én vagyok koldus barát
lépte nyoma vagyok tornyom harangszóm vagyok
a sás sem vágja meg a talpamat

5. A te neved

a bölcső felett már kimondták nem lehetsz bölcső
nem lehetsz kés kutya

a bölcső felett már kimondták nem lehetsz álom
nem lehetsz táj jelző kék szín vagy szó

tán nyelv nélküli harang harang nélküli templom
templom nélküli kóbor isten soha-nem-dúdolt dala

6. Jöjjön el

mióta várok kezem tüzes virággal telt meg nekem is
nadrágomból kinőttem kilátszik sovány lábszáram
bokám

éjjel-nappal imádkozom szemmel imádkozom álommal
imádkozom meleg tejet teszek ki köcsögbe napsütést
rendelek remegve várom mint csak
a halált lehet várni úgy várom én

7. A te országod

üres és szent és csupasz Krisztus lába anyád kézfeje
lesuhanó sirály röpülése csókolgatod motyogsz
nem érted nem tudod hát így áll a dolog

A KÖLTŐ ÉVSZAKJAI

A költő évszakjai

képtelen kép
ahogy itt ülök
versbe borulva

mintha ősz közelítene
tavasz távolodna
leveleimet valami szétkapkodja
s ím ezer rügyet
picinyke hófehér tojásként rak
ujjbegyeimbe az időtlen gondolat

Mikor a kéz

Mikor a kéz beint a csendet.
Vidéki cigányok húzzák a nótát,
Sikoltva omlik a hang és a szoknya,
Selyemkiáltás a holdat kioltja,
Kiált a húr és a combok is rínak,
Mind elhalnak, mind elalélnak.
Mikor a kézen vörösre virrad.

Ősz

Ősz van. És hideg,
és fehér madárlánc csörög;
fázódva peregnek
a nedves levelek
ködteli szememből.

Októberben

októberben már
fölhúzhatod a nyúlcsipőket
vigyázz
szanaszét farkasok röpködnek
ne nyisd ki az ablakot
még beröpülnek
összesározzák füzeteket
beleharapnak verseidbe
vigyázz

októberben és máskor is
könnyen zsebre vághat
egy vers hangulata

Ágrólszakadt létedet...

ágrólszakadt létedet
aranyozza képzelet
gyémánttal ki feszeget?

csillag-csuhád árnyék-szűrőd
színébe lelked kitűződ
veszni ennyire ki űzött?

szerelmed sár, molyette irka
huhogsz és rebbenő kezedtől
ragyogva ömlik a tinta

Velem ébredj!

Gyöngyöt hízik homlokom,
sárgarigó a tollnocom.

Ősszel a harmattal hűsül vérem,
deresre húznak a szavak, ha tél van.

Mit tegyek, hogy legyek - de érted?
S mit játsszon a létem,
hogyan felnövő hiánynak ne látsszon?

Ha te csillagot tartasz az éjnek,
ebből a *dalul kiűtött versből*
szópirkadatkor velem ébredj!

Tél-rajz

tilinkoló télben
hol a semmi lépked
szarvasnyomban meglelem a képed

tilinkoló télben
szállingáló hóban

szarvascsapáson üvegmadár lépked
lába nyomában
körmödzik az ének

Ficam

Csendközép. Havazásgáncs.
Létstop.

Aztán irtóztatóan hétköznapien
megy tovább minden,
mintha nem ficamodott volna ki
e gyönyörű ló lába,
vagy valami, mintha...

Vers

osonó macskák
lábnyomai
lecsapódnak az
ablaküvegen
nézz át rajtuk
szürkék
vagy sárgák voltak-e
(s kapard le)

A 16. úr

nézett a báb
vászonteste átázva feküdt a sárban
a vörös pirosra írta
míg elaludtunk az éjszakában
kapukba álltam ki utcák legénye voltam
friss-szagú oázis hős katonája
rétet futottam széllel szembe szálltam
ismertem a mezők virágait s hangjukról
a madarakat
petkónak becézett libákat őriztünk ketten
sziszegő gúnártól megóvott s megmutatta egyszer
a cséplőóriást
néz a báb
vászonteste átázva fekszik a sárban
a vörös korong pirosra írja
míg elalszunk vére az éjszakában

In memoriam Zolika

lehattél volna harangnyelv
világba kongó fájdalom
ezüstbeszépült zúzmara
őszvégi kókadt tájakon
piros pipacs fehér virág
ártatlan mosoly szájakon

lehattél volna annyi minden!

mondd mi vagy most?
doboló csend a szívben
talpunk alatt a síró homok

S.A.-nak Villon emlékére maga dicsőségére és lelke üdvösségére írt balladája

tudom a csendet tudom a szót
a szomjat oltót a fojtogatót
tudom hogy tavasz tudom hogy ősz
miért hogy maraszt miért hogy űz
tudom a mumust a télapót
a mostoha-mamust s a fél-apat
a részeges asszonyt a kéj-papot
tudom hogy mért adott s mért kapott

tudom a szót és tudom a csendet
tudom a fojtogató rendet
tudom ha ősz jön s ha tavasz
azt is hogy űz aki maraszt
a télapót tudom s a mumust
hogyan mért veri apu a mamust
a pap is tudom kap pénzért asszonyt
hogyan ne kapnál hát bűdös lelkem
ilyenforma rímért ékes égi malasztot

Nyelvtan

A világirodalom összes de összes kutyáit ha
összegyűjteném és sebeket maratnék
egy étellel fölérő mondat rendjén:
mennyi de mennyi ablakon keresztül
meredhetnék ugyanannak a veremnek
a nemlétező valamijére!

Szóról szóra

szóról szóra jár a kés
a kifordított hóból most egy
emlék-formájú szarvasagancs
puha tekintet
tavaszi barázdában éhség fészke
évezredes bús furulya
ó báránka báránka
emlékké őszült a jövő
kék pocsolya fönny az ég
színe szemed megvakít-
jaj hogy csikland ez a kés
szóról szóra járja így
már nem érzed már csak szép
föltámadhatsz hajnalig

Szó szerelme

Megáporodott szerelem a szó szerelme
kisanyám
definíciókban vergődik rémisztő egzisztenciám
modern vers ez is. Közben elindul
s rakja tojásait
patyolat nyílik: sebre seb
ez az én szemem tükre
ez a te szemed tükre
ez egy ökörszem szeme tükre
ha már betűkre bízátok segítse isten
ó szűzanyám
szószórványban űz e szerelem
egyik tenyeremben hamu
másik tenyeremben: tabu:
ki se mondom

Versvírus

H vírussal fertőzőm a verset,
kedvesed kocsonya-spirállá változik.
A levegő, a levegő köztetek élőmadár-konzerv,
s te egyetlen tollúra, egyetlen neszre is allergiás
...olyanmód, hogy
vicsorgások és csömörök és
káromkodások ütnek elő bőrödön,
s mindketten ugyanazon a tértelen
szavakból épült vértelen tenyéren,
a járkálás, a táplálkozás és ürítés kényszerével,
mint, vagy talán, isten előtt.

Rajz

Ahogy a sebe vagy te
gondolataim árnyékának,
úgy én egy eleven élő állat
a valami agyagtrapézán.
Plaszticitás - V. Vasarely

önmagunkat fölfaló csíkok között
fekete arc és sárga árnyék
egy egyszemélyes pont
isten vagy valami más
a másnál egészen másabb
semmi sem vezethet oda
csak oda vezet minden
önmagunkat fölfaló csíkok körül
egy egyszemélyes fekete
röpülő mozdulatlanság
és néhány méterre innét
abban az irtóztató-zöldben
ütemre táncol a bíbor
kurva tökéletesség

A 44. úr

Sikító torlakodás. Tülekedés
a szűrő fényben.

Aztán az a gyönyörűségecs ütés,
ahogyan egy másodperc üvegszobáin átszédülő
darucsapat a tájat megsebezte,
amely nem akar, nem tud véget érni.

Az éjszaka tükrei

Először a kaszinó, aztán a night bár barnuló vöröse,
majd a mellékutcák széles éjszakája. A lámpák körül,
mintha parkett tükrén, az eszeveszett tánc.
S mindennek mélyén az arctalan láz.
Az éjszaka tükreiben
egy értelmetlen tangó árnya. Csak a lámpák
merednek a párra.

Még tart a pezsgő-, a kaszinó-bódulat,
még tánc-mozdulat a cipőkben, de már a húrok
csendét játszanak. Némán szétgurul a magja
a fölsértett éjszakának. Igaz is, valaki arról susogott,
hogy a csók fájdalmat okoz.

Felkérés toleranciára

Felkérem a lovakat, a méneket, a paripákat
és azokat a pejkokat és kancákat és dereseket,
akik itt nékem mindenáron vágtázni
vagy ügetni vagy trappolni akarnak
esetleg galoppra kényszerülnek ebben a
kiszolgáltatott óralapban,
hogy ne tapodják le hajnalra a pofámat,
mérsékeljék, fékezzék és zabolázzák magukat:
hátgerincem nem ugrórúd, koponyám nem
zabos tarisznya, és cseppet sem ildomos,
ha hersegtetik korpás hajamat.
Véreim, tolerance!

Múlj el!

A szó csendjéből fölbugyog s megéget
mint terhes asszonynak ölén az élet
máglyát vet lobogó lángot
a lélek feketedik-sárgul
táncba szivárványul
s szökken dobban hajlik
mígnem egy mondat púpján
megbicsaklik
s te újra itt állsz
hökkenő szemekkel íme
befejezetlen mondókád köhögve:
virág haláloz
halál virágoz
üti szemem a szomj
múlj el tőlem asszony!

Igézet

hasadok
három
tájból
csillag
széttép
szakadok
meggyúr
könnyből
varacskol
sárból
holdhoz
hordoz
imát vet

hármat
harmat
hátán
hordott
lázban
megáztat
kiterít
napnak
égben
viharnak
megágyaz
kőből
tejjé
tejből
vérré
fáraszt
kifáraszt
délben
dalban
csíráztat
elvet
alkonytájt
elmegy
ittfelejt
itthagyt
kínnom
jajnom
imádnom

pirkad
hasadok
három

Megközelítés

Raula csendes üvegszemei. Nem, ez nem lehet a címe!
Fölteszem és leveszem. Szóval körbeforgatom a témát.
Ugyan, mit is lehetne írni Rauláról?

Raula a mosdóban nyújtózkodik.

Amikor megismertem, négy órán keresztül csevegtem
Vele erről-arról, miegymásról, egymásról, s ha hiszed, ha
nem, azután még arra sem emlékeztem, hogy milyen volt a
szeme, a haja, az arca formája vagy egyáltalán úgy az alak-
ja. Csak egy-egy pillantása villant föl bennem néha-néha,
ellenőrizhetetlenül, de kitartó, következetes gyötréssel, mint
egy visszatérő lázálom.

Kérjetelek és adni fognak majd, zörgessetek és ajtót nyita-
nak. Jöjj, kövess engem, és egyetlen szavam: hegy, egyetlen
szavam: madár! És látni fogod a lesuhanó fényeket, és érez-
ni fogod egy szivárvány dobbanását.

Raula beveti az ágyat.

Hát nem imádnivaló a hangja? Raula nyelveket beszél és, ha egymagában van, ó-de-milyen-bájosan danol, és sportol, és táncol, és gitározik. Álmodik. Szóval arra gondoltam - látom már te is kitaláltad -, hogy színésznő legyen! Na, na mit szólsz hozzá: a maszkok nélküli maszk.

Veréb az ablakban. Nekiindul az ablaküvegnek, újrameg-újra-játék, ártatlan kis játékoska a véresre-horzsolásig. De hát egy verébnek mi nyelven lehetne elmondani az ablaküveg s a végtelen közötti icipiciny különbséget?

Raula eszik.

Raula vizet iszik.

Feláll: és nekiröpül a csillám-levegőnek.

Színésznek gondoltam vagy szeretőnek, vagy egyszerűen csak olyannak, hogy tessék. Hogy szeretni tudjam őt, Raulát, valakit. Kitalálni a csend ellen egy dallamot, dojnát és virágéneket: a halálnak szájkosarat.

De Raula csöndes üvegszemei! De nem, nem, ez nem lehet a címe! Veréb és ablaküveg társítása mindig szomorú, ócska dolog, ám, végül is, ez a befejezés hogyan jön ide?

Narkó

kékesen dorongál a nap szuperhatalmak és világoskék macskák nyivákolnak s a villámhárítón Hucky felmászik hozzám az üvegben még kevés szesz felhámlik a sikló bőre ne nézd az ágyam vetetlen mint máskor is és az agyam egyes professzorok szerint rücskös puha és szürke ha mindezt elhiszed a küblit húzd közelbe mosdótálat ágyad mellé vagy a vécébe vonulj ahol a repedt tükör a falon és persze szennyes rongyaid szanaszét természetesen kissé ott-honosítja érzéseidet csak ne gondold arra a nőre de a madár ha elröpül még vissza is jöhet már patyolat nyirok az ágyad és beleragadhat hozzád együtt számolhattok tízig meg vissza s ha valahol elakadtok együtt gondolhattok arra

hiszen a báránybögést nem azonosíthatod magával a bárány fájdalommal lehet hogy nem is érzi csak később a bárány mit tudod te csak hát mégis szokása az embernek ugye általánosítani vagy logikusan gondolkozni következtetni ahogyan egyesek mondják micsoda következtetni te például honnan következtettél volna rá hogy épp az a pasas akivel hangosan röhögve ittál pocsolya disznó az arca hogy levetkőztet s beveri a képedet ráadásul kevés pénzed is rámegy úgy bőgsz most mint egy bárány vagy mint egy bika mielőtt pározna a csillagokkal ugye hogy az is legyen ki ne maradjon belőle

a világirodalom legszebb barátságpéldájától indultál és látod-e hozzám értél el ide tessék nem kérsz kékszesz vattán

átszűrve azt mondják jobb kenyéren de már mind felettem
vattám volt csak hát mondom szép az élet ám és hallod na
hallod azt mondja Dürrenmatt méghogy Dürrenmatt mikor
a tegnap is láttam egy gyereket képzeld olyan édes volt jó
vastag takony épp csöppenni készült az orrán se nem ma-
radt se nem ment tudod olyan érdekesen bámult mintha kér-
dezni akarna valamit mondjuk hogy néni miért van magá-
nak akkora szeme és egyet szippantott és azt mondta kin-
csem mondd azt hiszed tudta hogy mi az a kincsem azt hi-
szed

kekszet csámcsog egy csillag így írom meg fekhelyem ke-
serű tablettát szedek ne fájjon tőled a fejem fehéredő nyel-
vemre félve teszem a neved kóstellak nem érzem csizmád
nem érzem fogad tenyered már a mákfőzet fut a kályhámon
s még le kellett volna írjam a szemed

a combomat mondd azt kéred hát nesze sovány és fehér a
nyáron nem napoztam kinek van ideje pedig én is szerettem
volna ott a sarokban még nem volt időm lesöpörni a pókhá-
lót azt hiszem észre sem vettem legközelebb megteszem
utálom a pókokat olyanok mint például te befonsz beháló-
zol vagy mint én is befonlak behálózlak kékre villan a sze-
med és a cipőtartóban egy pillanatra megáll rágni a szű-
alusznak ilyenkor hülledeznek vagy megkívánnak mit szólsz
a szentek... ..

Melengető

kék ez a szőnyeg nagyon kék sőt annál is kékebb fogom a
könyveket a polcra fogom leveleimet a széket az órát a
többi apróbb tárgyakat alig fér bele belecsavarom fogom és
felgyújtom

mintás az abrosz piros színű más nem érdekel fogom az
asztalt a képeket a falról rádiót kazetofont egyszóval min-
den apróbb tárgyat mi belefér összezsavarom fogom és fel-
gyújtom

most megpihenek kicsit kifújom magam szétnézek még mi
maradt az ágyat a szekrényt a csillárt függönyöket fogast
ruhástól minden cipőmet kalitkát papagájt fogom szobám
közepén ágyterítőmbe csavarom és felgyújtom

büdös a füst бүдös de elviseljük ugye a melegért és jaj mi-
lyen szépek ezek a lángok ahogy a falra röpködnek szállni
menekülni akarnak de szevasztok most kifogtam rajtatok
egyszer lesz nálam is meleg az ablakot az ajtót is jól elrete-
szeltem tudom én mit csinálok né még egy lepedő gondo-
lom melegíthet fogom magamat jól becsavarom, és...

NEVED VAN VELEM

Olyan játékot

Olyan játékot játszom most veled,
hogy kilép az agyamból egy soha-nem-látott madár.
Én felröppentem, te nézed.
Hogy kilép lényegem legmélyéről egy
sokezerszínű zöld krokodilus, s én
suhanni kezdek a légtelen üres térben,
míg te ügyetlenül bámulod az eget.
Hogy aztán a sárgától sárgáig,
lilától csontvörösig sebszivárványba,
átokrút-vadlilától habzósürke-sófeketéig,
habzósürke-sófeketétől senkiig-senkiig
zuhanj a szememben.

Üvegóceán...

Üvegóceán a hajnali estben.
Állásba lendül a szívverésem.
Testednél némultan esdeklem:
szánj meg és légy hozzám kegyelmes,
segíts meg mondatot alkotni, egyetlen
mondatot arról, hogy szeretlek.

Prés

Körülöttem a Semmi körkörös folyosókban,
spirálban emelkedik, egyre szorosabbra
fűzve mellettemlevéseid hiányait, hogy
fáj, begyullad, megdagad létem ebben az
artériák közt feszülő megfoghatatlan présben.

Amíg te,
egyetlen megsüketítő és
vakító gomolyban gurulsz a mindenségben.

Jégvirággal tévesztem össze

Megroppan halkan az ablaküveg
összeremegnek a jégvirágok
s beüget rajta egy cseresznyés kert
mint egy átok

Elmondom-e ezt
vagy álmodom?
Krizantém nyílik szájadon

Megköt, lehúz
a szögletestalpú bakancs,
bakancs nélkül a csillagokba szállnék,
bakancs nélkül legalább
egy pipevirág szárnyaival
a föld fölött járnék,
bakancs nélkül...

Hogy szöge sincs?
Azt én v-érezem!
Hogy csak festve?
nem te, nem te,
én nézem,
gilicemadárka

Hej csípős a levese annak
aki megsózza, túlborsozza!

sóval sózott fájdalom
vérrel vérzett cimbalom
éggel égetett álom
földdel földelt táncom
magamban járom

Ébredek.
Egyik szemem kutyakölyöké,
másik szemem páváé.

Hajnalban kiment az öreg
halászni a partra,
de alkonyatig csak egy
ökölbe szorított kezét fogott.

hajnali csöndben
idegen lett az ágyam
hajni nem akar
hallani rólam
hajni szagos szirmokkal
tele kosárba csüccsen
az jó hűvös szirmokon
s-óhajt és
el-al-él
csicsengetnek
bimbóznak
idebenn tavasz
tél van odakinn

Arcod a télben elfeledtem,
jégvirággal tévesztem össze.

Átlényegülés

Ott vagyok a ló tenyerében,
patás tenyerében.
A Ló a kutya tenyerében,
a kutya tenyerében.
Ő a sárgarigóében, a sárgarigó
tollpuha tenyerében.
A sárgarigó lassan érinti össze
bal tenyerét,
lassan érinti össze jobb tenyerét,
tenyereit finoman teszi egymáshoz.
Most itt vagyok, olyan közel hozzád
hogy szinte megérinthetem
a tölgyedet,
hogy szinte csókolhatja tekintetem
a sarkirókádat,
hogy szinte összeérintethetnénk
párás nyakukat lovaink,
az én lovam, kinek a tenyerében vagy,
és a te lovad-
patája hajlatában állok,
miközben eszeveszetten vágtnak
és nyi-ha-ha nyerítnek
egy pillanat udvarában.

Olyan

A lovak nyakáról lehajló szépség,
az olyan mint te.
Egy sas szárnyában a tántoríthatatlan
és szédületes gyönyörűsége a röpkedésnek,
az olyan mint te.
Ha egy mozdulatlan követ
lábujjaimmal megpöccintek, s az
gurulni kezd, hengeredni, s az
önmagába visszafojtott ideje és a ló
vágója s a sasok vijjogása föl-kavarodik
és összerázkódik belsejében, az,
az olyan mint te, az olyan.
Közről, egészen közről,
csecsemő-szememnek olyan vagy, mint anyám.

Viszonyítsd magad

Viszonyítsd magad az igékhez vagy az anyákhoz,
hogy gyönyörűm lehess, mert gyönyörűm lehetsz
minden rútságod ellenére is, amikor
aléltan, szétvetett lábakkal fekszel,
amikor vállalod, hogy mélyedben kihordasz
- legyek bár félszeg vagy örült gondolat -
ezeregy-hajnaltól ezeregy-estig.

Viszonyítsd magad az igékhez vagy az anyákhoz,
amikor révülten, szétvetett combokkal fekszel,
amikor fénytelen napomba holdat gyűjtasz
s érintésed a hangom mélyre festi,
hogy vakogjak-ugassak fogyó-növő-érted,
míg ezeregy maráson át
el nem érhetem benned az Istent.

Üzenet

Félem a félelmet félni.
Madár üzent a szűz havon,
s én apránként, jelekként megértve
afelé tartok, s oly megállapíthatatlanul
akár egy ürbe-szökött fénypont,
hogy féllábon ugrálni kezdjek,
nemlátott teremtmény a néma térben,
s e nyom-jelekkel kétségbeesve próbáljam közölni:
szárnytatott madár,
nem tudok szeretni sem. Sem. Sem.

Érted

Szemeim érted guvadnak.
Kéken, fehérén, sárgán kikerülsz.
Télhosszú vonítás, ahogyan nem felelsz.
Ahogyan észre sem veszed, hogy én a
rozsdából vörösbe, bíborzöldbe,
krokodilusból-ordasból szivárvány-feketébe
öltözöm, költözöm, üldözöm magam.
Ahogyan észre sem veszed, hogy én,
csak hogy észrevedd,
észrevétlenné változom, s csak a szemeim,
a szemeim guvadnak érted.

Hallgatva nézlek

Gubbasztva, hallgatva nézlek,
míg te, akár az óramutató,
táncolva űzöd az időt
szemem báltermében. Annyira,
hogy magam is órává változom
és csengek-bongok és ketyegek érted,
s észre sem veszem,
észre sem veszem,
hogy a bokád, a tomporod,
a nyakad pihéje fölzabálja
a szememben-tanyázó éhséget,
a szemem, a báva, a hallgató,
számok nélküli, kifosztott óralap marad,
s ez az egyszerű tény,
hogy létezel, üti a perceimet.

Akár egy akna

Akár egy akna, úgy guggolsz
tündöklő kráteredben.
Olyan néma és harsogó
gyönyörű árulással,
hogy szelíden elindul valami
s megmintázza arcom körül a
sírás és remegés ragyogó csigavonalait.

Jóvátehetetlen

Közeledés vagy távolodás?
Ismerkedés vagy ismeretlenkedés?
Miféle ez a szégyenlős és ügyetlen kuporgás,
ahogy mi ketten - két ringyó vágya -
nyálba és őszbe és félelembe zárva
csak kuporgunk, csak álldogálunk
s megpróbálunk elfigyelni valami egészen másra,
mondjuk, a megmérgezett ligetben egy
patkány-suhanásra...
De hiába, úgyis, ami nem történt meg,
örökre jóvátehetetlen.

Végérvényesen

Annyira utálalak,
annyira utálalak és szeretlek, ahogyan csak a hazáját,
a hazáját és édesanyját
utálhatja és szeretheti a fegyenc.

Ketrec

Olyan nyüvesen és
száncalomra méltó remegéssel éhezlek,
hogy látványomtól én is megundorodom,
s utálkozásaink - két rühes kutya -
csak állnak meredten
egy kényszerű mosoly töretlen ketrecében.

Rács

Azt mondom: nem lehet a pillanatnak rácsa.
De akkor mik ezek a
cölöpként szabályos körben földbe vert
rút-vörös rókalábak,
mi ez az egyenlő oldalú háromszög
hártáját-repesztő pinytojásból,
a kacsarombusz, kutya-kúp,
s mindennek s másnak közepén,
akár egy farkas bendőjének éhe,
a föl-le rohangáló,
rólad való emlékezetem

Úgy hagysz

Feljössz bennem, mint egy
mélytengeri állat egyszer az életében,
s úgy hánkolódsz-dobódsz, toporzékolasz,
hogy minden de minden percemet
évtizedekre rugdalod széjjel,
hogy minden de minden élőlényt, ami
körülvesz, élettelenre riasztasz általam,
s ez összekuszált valóságban
úgy hagysz itt hirtelen élnem,
hogy azóta is csak bolyongok
áttetsző üvegfolysók monoton rendszerében.

Jelenvalóságodról

Tekinteted nyomasztó,
akár egy álombeli, vagy még inkább,
akár egy valóságban is létező,
megfogható és legyilkolható állaté,
és folyton ott egyensúlyoz, ama
riasztó egyszerű és ugyanakkor
bonyolult érzések között,
ahol a legsebezhetőbb vagyok.

Látod, sírásom így bolyong, fénylik, csikorog,
menekülni próbál egy nem létező pillanat
labirintusrendszerébe, egy elfogott
vagy éppen szabadon engedett madár
fájdalmas énekébe.

De ott is,
ezerszer is jelen vagy.

Halotthalvány

Metafora csavarodott köréd, akár a
fény csavarodik egy zsíros körte bőrén.

Halotthalvány vagyok és
utálnivalóan száalomra méltó,
és viselem szememben és agyamban
és minden öntudatlan rezzenésem
azt a világító hús-zöld-kocsonyát,
azt a bíboruló gondolatot,
ami már végleg te és végleg te-telen,
halotthalvány vagyok és
száalomra méltó, ahogyan combod helyett
papírhoz lök e tétlen szerelem.

Találkozásaink

Ma összekoccantunk ismét,
s én olyasféle erővel éreztem
elkárhoztató és áruló rezzenésed,
hogy fölbuktam és süllyedni kezdtem,
nagyon kék-hideg, aztán langyos-alvadó,
legvégül is lázfoltos mezőkre.
Majd, vagy ugyanakkor talán,
öntudatlanul, akár a magzat
érkeztem a téren és időn túli csöndbe.
Hogy most, ölbe ejtett kézzel,
Nézzem, hogy nézlek,
Nézzem, hogy nézed, hogy nézlek.

Szerenád

Hangtalan szerenád érted
piros vagy mint az angyalok segge
szerenád: tényszerű kényszerű ékszer
akarom: senki se hallja s te értsd meg
vágyam metaforába vert időfícam

öled: a tisztaúr-öled elárul
elfekszem benne tárul kitárul
látod, szégyenem lett e fordulat:
utálkozom, de szeretem prosti-hiányodat
harsogó szerenád, tényszerű kényszer
hallják, mindenki hallja, s te nem érted

Ütésed nyögöm

Átlépsz a nyál-szivárvány alatt,
tücsök-folyosóban lépkedsz,
lepraszürke és ragyogás ártatlan létezésed.
Napalm, ahogyan állsz,
ahogyan érintesz mindent és semmit,
cellafekete anyatej egyetlen rezzenésed.
Egyre szűkülőbb világom,
egyre tágulóbb halálom jégtüzeiben
- nem értheted, mert nem érthetem -
Nyögöm csak súlytalan ütésed.

Aktus

pipacssalspriccoltlepedőösszegör-
nyedveröpülökistenfullasztószagában

Majom-vers

Magán-majom-véleményem
versbe írni ezt se szégyen:
hajtok utánad kutatva
hajlok előled cudarba
hívlak magamtól üzve
taszítlak magamhoz fűzve
magán-jogon véleményem
versbe írni azt se szégyen:
a combjaid közötti pázsit-
on nyújtózkodnék halálig
hogya e vers mely állig-
burkolt hazugság egy csöppnyi
igazságra válna

vagány-számra ez a majom-
vers így jött
de így is vagány

majom-számra ez a vagány-
vers így jött
de ez is magány
Kantáta

hátulról alulról felülről elülről
a lét abszurd helyzeteiből
üldözőknek szeretőm
te! Lázforró temetőm gyilkoló
semmiből semmivé teremtem
te! Oldozóm és tilosom
magamat benned *megalázolom*
szintiszta szintiszta szintiszta lázálom
kibaktat belőlem egy dallam s én
kántállak kántálom kántállak kántálom

Vállalás

Nyomkodod késsel combomat.
Állom. Lebegő tükörcserép
az álom. Szembenézek
- állat és hentes - azzal,
hogyan mondjuk tíz év
álmatlanság és cselekvő
hiányod az öröklétem.

Hogy legalább

A fekete, a szemed,
a húsdobban ágaskodó gyökerek;
a fehér papírhajó pedig
- talán a gyerekkoromból -
retteg ebben a hangáradatban,
amelyet te kavarsz zenévé, s
én csak a vággyal...
bukdácsoló papírhajómmal...
hogyan legalább megcsókoljam, igen,
ujjbegyeiden a billentyűk nyomait.

Ennyire

Mellettem rémült alakod
a macskaléptű estben,
osonva jár a fájdalom,
szavaid csöndre festve.

Félelmed kéken fölragyog,
akár a kés, világít;
pengék keresnek torkomon
helyet, egy villanásnyit.

Megközelítjük álmaink,
nehéz mellemen fejed.
Megöl, hogy mégis *ennyire*
Lehetek egyedül-veled.

Ha rámszögezed

Ha rámszögezed az éjszakát,
én magánhangzókat nyitok rád.

Ha fekete-fehéren megyünk öltre,
álmot oltok én fojtó görcsbe.

Egy illanhatatlan pillanatban
semmivel kötve gúzsba tartlak,

s annyi időre, míg e vers él,
elfelejtem, hogy elfeledtél.

Öledből ágyat

Tiszta-szép messzeséged
- akár az ostyán isten -
átsüt a dolgaimon, s éget:
lényem így kapkod, sápad
ahhoz és attól, ami tán vagy -

majd megrettenve, hogy netán látszat,
föltornászik a holdsugárra,
s vakon vonítja, kölyökszájjal:
testemnek öledből vess ágyat!

Amire füttyhosszú, füttyhosszú,
Füttyhosszú csönd a válasz.

Víz-tűz

víz-tűz kék-piros
kulcs kallódva zárva zár
nyálamban baktériumok
szép szűz vért űz még tilos
megáll és izzik a pipacsban a nyár
kokain heroin hasis
karjaimban gyűjtöm lázas alkatrészeid
bíborcsigaként befolylak

megmaradsz pillanatnyi jónak
fojtó füstben víz alatt
lágyan megnyuvasztalak
buborék buborék - víz-tűz
kék-piros - maradsz
rekviem érted a tavasz

Röhögjünk-vers

az éjjel vért pisiltem
de nem lettem mégsem angyalka
pszichopata vagyok mondtam kedvesemnek
s jókat röhögtünk mindketten
ennyire nyers vers ez
nemisvers nemisvers
beletörődés abba
hogy beletörődünk a fénybe mint az
egynapos lepkék
s úgy akadunk fönn egymás gesztus-hálójában
hogy azt sem tudjuk kelepce-e vagy menhely
vakítóan állok
mint isten a kenyérben
pszichopata vagyok mondtam kedvesemnek
megölhetnék de nem egy közönséges
pszichopatával van dolgod mondtam
csak éppen megutáltatom magam veled
csak éppen megakadályozom hogy szeress
én éjjel vért izzadok nappal verset
röhögjünk édes kicsikém
mit tudhatnád hogy úgysem röhögés

Én medinám

én medinám
gonoszkodó vénasszonyom
sárga süvegem mellé tűzött rózsza
ajtó mögé állított gyertya lángja
én medinám
narancs-burokba zártan
fehér gyertyán nő öledből
árnyéka örökre átfon
én medinám
én eltévesztett csókom
idegből szőttem énedet
s ilyenkor szavakra bontom

arcod pára rézkilincsen
megirigyel a hold
meglincsel
aranyfénnel tovalibbensz
egy hajtincsen
én kincsem
én lincsem-
nevenincsem
fölmárja majd bőrödet a hold
hajad hernyók fészkévé válik
kezed barna agancs-ág lesz
hóezüsttel szőnek pókok
combközépig mellig állig

Csak felejtsd el

Fehér madarat tűzők inged bugyrába,
csőre érinti melledet.
De hozhatok sárgarigót is,
ha inkább kedveled, vagy miért ne, ha már
rólad van szó: teverigót, macskapapagályt
vagy kő-cipő-tej-madarat, sár-tulipán-fecskét,
tusgerlicét, bármi-madarat, bármit,
csak felejtsd el,
hogyan kérhetnél engem is.

(V)iszony

maskara maskara
hullj vállamra angyalom
ne légy hitszegő
méhedet kaparják
méhedet kaparják
krokodélusok az ágyadban
vérered vérered
szíved félrevert
nem mered nem merem
végzek veled végzek veled
reggelig reggelig
átbiceg a zebrán a hajnal
félhetsz mert féltelek
sebiszony mákiszony
AIDS-es vagyok
és nem akarok öngyilkos lenni
és nem akarok élni nélküled
maskara maskara
hullj vállamra vállamra

hazudok hazudsz
tágabbra rugdalom magam körül
a kétségbeesést
végzek végre
ha vége lesz

Abortusz-vers

kis dög a gyermekem
a verset mondogatom
mama akaszd föl magad
mama
hintázz velem a kioltott fényességben
öthónapos melegre görbült
puha ujjacskáim a szádhoz
a szádhoz keni a mérges pirulákat:
vedd el
fagy vagyok napsugár vagyok
s nem tudom mi az hogy
fagy és hogy napsugár
kőben vagyok a levegő nélküli madár
képtelen röpülésre
csicsergek
mama menj ki a Margit-hídra
a Maros-hídra az Olt hídjára
figyeld a beszélni nem tudó víz
szavakért-való hánykódását
odalenn csobog az is hogy
gügyögném boldogan ma
ma-ma pa-pa
és átölelném lágyan a nyakad
így ölelnék-nyaldosnak a habok *ha ugrasz*
a verset mondogatom
nézd
dögek virítnak a sínek mentén
ilyen dög vagyok én is virítva éjeidben
úgy rágták szét a fényes fogók
báránka-arcomat madárnyi koponyámat
mint emezek húsát a férgek
mama
áruló-mamácska
bomlásnak indult szétfoszló életedre
hűvös borogatást nyújthatnak a sínek
feküdj le szépen alukálj
kushadj a rohadt mindenségbe!
világ talpfáin ne félj hálni
vakítón jön a doktor bácsi
sika-taka tente-tente

Amikor az erdőn átmegy a kedves

(J.A. után, szabadon)

őzláb zergeláb
vére lüktet ina ráng
kificamult félhomály
bing-bang
bing-bang
körömbe beüt a fagy

merre vagy
itt se vagy
világ leng az ég harang
jégerdőben jégmező
hang ha szól
a csendje nő
kipp-kopp kipp-kopp
erre jó!

mellékdal:

nincs-mezőben nincs-fenyő
még nincs-madárdal sincsen
s sincsen ő

Zöldalak

Te kutyabendőjű, kutyaemlőjű,
te keserű, sóskazöld-édes,
éjemből napomba
léted árnyékát áthozom naponta.

Hiába rázom sörényem,
minden ág-bogon reám leskel,
kenődik, kapaszkodik-ragad
az aranka-létű zöldalak:
mikor a Hold a vízben ébred,
berakja sóval szemeimet,
nyelvemet szomjra húzza és
megriaszt, meghajt,
lábamba nyúl-rohanást ültet,
gyomromba remegést, magányt,
szívembe farkasvakságot csen,
vágyat arra, ami sincsen,
szemembe tejet spriccent,
hogy látásom vakságig viszket,
s káromlom, tépem, vakarom
magamról, de szavamon fog
s arra kényszerít, hogy ordítsam,
valljam teli torokkal
azt, ami mindjárt szétfeszít, hogy:
akarom, akarom, akarom!
Átkozom, átkozom, átkozom!

Ölelésben

Ölelsz. És öllelek. Ölelve parancsolsz
ölelésre. Valami mély-lyukba dob,
lebegek feketében, állok rózsaszín-zuhatagban,
akár egy húsba-vésett alabástrom angyal,
te megérintesz és visszarántasz,
de egy visszacsókolt csókkal
újra ellököm magam,
keringek, körözök nyál-nyár egén -
vörös és lúgos, mint az ínyed -,
majd leszálllok, órákig kocogok
egy képüres álom üvegtermeiben,
hogyan aztán ismét csak előttem,
világra-tágult szemekkel, s olyan lecsupaszítva
álljak,
mint ölelésben a húsvéti bárány.

Oly szél sodort

Oly szél sodort most tehozzád,
mely nem görget sziklát, havat sem söpör.
Csak befészkei magát dolgaim legmélyére,
s ott virágot hajt,
a virág madarat nyílik,
s az az ezerszínű madárraj tojást rak agyamba,
s én azt álmodom minden pillanatban
mikor repedve fölsír a mész,
hogyan hozzád sodort valami álló fürgeteg,
azt álmodom, hogy...
Pedig hát semmi sem történt, istenem, semmi,
csak nagy robajjal kinyíltak a mákok,
s bármilyen régimódi is,
én szélütötte-álomittasan
naphosszat tagjaid után bóklászik.

Neved van velem

A tiszta szó a város fölött szétterül, akár egy nagy medúza, s csápjaival lyukakat ver a sápadt arcokon. Ez volna az időpont, amikor lopakodom, sunyin osonva előled. Mondjuk, megvacsorázom vagy előveszek egy könyvet, mondjuk föl-alá sétálok szobámban, vagy füttyölök az egészre.

Titokzatos vagy, kedvesem, de mennyire titokzatosabb lehetne egy szemhullató gesztenyefasor, egy kutya látszólagos teteme, vagy akár egy nyüzsgő utcarész. Titokzatos, hogy miért éppen te. (Szobámban sok a szúnyog, éjszaka

nem hagynak aludni.) Nem tudok olvasni, nem tudok érteni a jelekből, mindegyre összezavarom a gesztus-ábécét, s egy elejtett pillantásról hajlamos vagyok azt hinni, hogy angyal, egy sokatmondó találkozásról pedig, hogy egy kígyó vonaglása sárgáll. A nemtudomhányadik érzékemmel utállak, ahogyan anyámat vagy hazámat is. A valahányadik érzékemmel siratlak, a többivel siratom magamat; csokornyak-kendős tavasz a neved, engem Palimadárnak hívnak. Kipréseltem ennyi jelt, félszeg, világosság, késő, van, vagyok, megannyi, csukamájolaj, kell vizeljek, szeretlek.

A tiszta szó a lélek fölött szétterül, akár egy nagy medúza. Csápjaival lyukakat ver - mint bogár a remegő pókhálón - az arcokon. Elalszom. Neved van velem.